

๑๕

ขอ ม รั บ ค ว า ม จ ริ ง
กั น ดี ก ว่ า

อ้าวละเหล่าไดอันระคนด้วยความเศร้าหมอง นำมาซึ่ง
ภพใหม่ เป็นไปด้วยความทรมนทุกข์เป็นผล เป็นที่ตั้งชาติ
ชรา มรณะต่อไป ที่ใครๆ ยังละไม่ได้แล้ว เรากล่าวว่า ผู้นั้น
เป็นคนหลง

ยอมรับความจริงกันดีกว่า

๓๑๔

ทุกคนที่เกิดมาในสังสารวัฏต่างต้องเผชิญกับมรสุมชีวิตที่เหมือนกัน คือ ความแก่ ความเจ็บและความตาย ทุกชีวิตถูกจำกัดด้วยกาลเวลา แต่ละคนมีเวลาแห่งชีวิตไม่เท่ากัน บ้างตายตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา บ้างประสบอุบัติเหตุตายตั้งแต่ยังหนุ่มยังสาว บ้างตายตอนแก่ ซึ่งในยุคนี้ ส่วนใหญ่ไม่เกิน ๗๕ ปีก็ต้องจากโลกไป ส่วนผู้ใดมีอายุเกิน ๗๕ ปี ถือว่าอายุยืน ฉะนั้นเมื่อเรารู้จักโลกและชีวิตไปตามความเป็นจริงเช่นนี้แล้ว จงอย่าประมาทในชีวิต ให้เร่งสร้างบารมีอย่างเต็มที่ เราจะได้ก้าวไปสู่ความไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บและไม่ตายอีกต่อไป

มีพุทธศาสนสุภาษิตใน มัชฌิมนิกาย มูลปณณาสก์ ว่า

“อาสวะเหล่าใดอันระคนด้วยความเศร้าหมอง นำมาซึ่งภพใหม่ เป็นไปด้วยความทรมานทุกข์เป็นผล เป็นที่ตั้งชาติ ชรา มรณะต่อไป ที่ใครๆ ยังละไม่ได้แล้ว เรากล่าวว่าผู้นั้นเป็นคนหลง ดูก่อนอัครศิเวสสนะ บุคคลจะชื่อว่าเป็นคนหลง ก็เพราะยังละกิเลสอาสวะทั้งหลายไม่ได้”

เดินหลงทางทำให้เสียเวลา แต่ยังมีโอกาสหาทางออกได้ ส่วนความหลงที่เกิดจากโมหะเข้าครอบงำจิตใจ เป็นอันตรายอย่างยิ่งหลวงที่ยากแก่การแก้ไข เพราะคนหลงจะไม่รู้ตัวเองว่าหลง เหมือนคนเมาเหล้า ไม่รู้ว่าตัวเองกำลังเมา ทำอะไรก็

ยอมรับความจริงกันดีกว่า

๓๑๕

ขาดสติ ความคิด คำพูดและการกระทำก็วิปริตไปหมด กว่าที่จะรู้ตัวอีกครั้ง ก็ตอนที่สร้างมาแล้ว ซึ่งขณะนั้น ก็ไม่รู้ว่าจะไปทำผิดพลาดอะไรไว้บ้าง ต้องมาตามแก้ไขภายหลัง คนที่หลงผิด ไม่เชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษก็เช่นกัน กว่าที่จะรู้ตัว ก็ต่อเมื่อเสียทุกข์ทรมานในอบายภูมิ จะเริ่มต้นชีวิตใหม่ก็สายไปเสียแล้ว

เพราะฉะนั้น เราจำเป็นต้องศึกษาความจริงของชีวิตไว้ให้ดี เพราะบางครั้งเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันอาจจะเกิดขึ้นกับเรา โดยที่เราไม่ทันตั้งตัว ดังเรื่องของพระราชธิดาองค์หนึ่งที่ทรงโหม่นสับสนขาดใจ เพราะการจากไปไม่มีวันกลับของมเหสีสุดที่รักที่จะนำมาเล่าให้ได้รับฟังกันในวันนี้ เรื่องมีอยู่ว่า

*พระเจ้าอัสสกะทรงครองราชสมบัติอยู่ที่พระนครปาฏลี แก้วนกาลิ พระองค์มีพระอัศรมเหสีที่มีรูปโฉมงดงาม ทรงหลงใหลในตัวพระนางมากกว่าใครๆ ครั้นพระนางล้มป่วยและสิ้นพระชนม์อย่างกะทันหัน พระราชาโศกเศร้าพระทัยด้วยความอาลัยรักยิ่งนัก ทรงให้นำร่างที่ไว้วิญญาณบรรจุในหีบแก้ว จากนั้นทรงรับสั่งให้หมอใช้กรรมวิธีที่จะทำให้พระศพคงสภาพอยู่ได้นานที่สุด และให้นำหีบแก้วนั้นไปวางไว้ใต้พระแท่นไสยาสน์

ยอมรับความจริงกันดีกว่า

๓๑๖

ด้วยความรักที่ไม่มีวันเสื่อมคลาย ทำให้พระราชาอดพระ-
กระยาหารบรรทมกันแสงรำพึงรำพันถึงพระนางทั้งวันทั้งคืนนาน
ถึง ๗ วัน

ในวันที่ ๗ พระโพธิสัตว์เป็นดาบสทรงอภิญญา อาศัย
อยู่ในป่าหิมพานต์ ได้เจริญอาโลกกลืนตรวดูชมพูทวีปด้วย
ทิพยจักขุ เห็นพระเจ้าอัสสกะกำลังปริเวนากการ เช่นนั้น ทรง
ดำริว่า “หากเราไม่ไปเตือนสติ พระองค์จะต้องตรอมพระทัย
สวรรคตในไม่ช้าแน่นอน” คิดแล้ว ท่านรีบเหาะไปนั่งอยู่ใน
พระราชอุทยานของพระราชา

มีมาณพพราหมณ์คนหนึ่งเห็นพระโพธิสัตว์ ได้เข้าไปไหว้
ด้วยความเลื่อมใส พระดาบสถามมาณพพราหมณ์ว่า “พระ-
ราชาของท่านทรงตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรมดีอยู่หรือ” มาณพ
กราบเรียนว่า “ที่ผ่านมาพระราชาทรงตั้งอยู่ในธรรม แต่ครั้ง
พระมเหสีสิ้นพระชนม์ พระองค์เอาแต่บรรทมพรวดเพื่อรำพันถึง
แต่พระนาง ขอพระคุณเจ้าได้โปรดเมตตา ชี้ทางสว่างแก่
พระราชาของพวกเราด้วยเถิด”

พระดาบสโพธิสัตว์แนะนำว่า “เราสามารถคลายความ
โศกของพระราชาได้ เพียงแต่ท่านจะต้องไปกราบทูลพระราชา
ให้มาพบเราที่นี่” มาณพรีบเข้าไปกราบทูลเรื่องราวที่ได้ไป

ยอมรับความจริงกันดีกว่า

๓๑๖

พบพระดาบสผู้มีดาติพย์ และขอให้พระองค์เสด็จไปสนทนาธรรมกับพระดาบส เพื่อจะได้คลายความโศกลงบ้าง

พระราชาทรงดีพระทัยมาก รีบเสด็จขึ้นราชรถไปอุทยานทันที หลังจากไหว้พระโพธิสัตว์แล้ว ทรงถามว่า “ท่านดาบสผู้เจริญ ได้ยินว่าท่านมีดาติพย์ สามารถรู้ที่เกิดของพระนางอุพพรี ข้าพเจ้าคิดถึงนางเหลือเกิน อยากทราบว่าตอนนี้พระนางยังคิดถึงข้าพเจ้าอยู่หรือไม่ และบัดนี้พระนางไปเกิดที่ไหน”

ดาบสโพธิสัตว์ทูลตอบว่า “ข้าแต่มหาราช พระนางอุพพรีถูกวิบากกรรมมาตัดรอน ทำให้มีอายุสั้น ระหว่างมีชีวิตอยู่นั้น เนื่องจากทรงมัวเมาในรูปโฉมของตน จึงไม่ทรงทำกุศลกรรม เพื่อเป็นเสบียงบุญที่จะให้ได้เกิดในสุคติภูมิ ครั้นละโลกแล้ว จึงไปเกิดเป็นหนอนที่มูลโค” พระราชาไม่ทรงเชื่อ จึงทำให้พระดาบสนำหนอนมาให้ดูก่อน พระองค์จึงจะยอมเชื่อ

พระดาบสใช้อาณภาพของท่าน บังคับให้หนอน ๒ ตัวที่กำลังงอไขหาอาหารอยู่ในมูลโคออกมาปรากฏต่อหน้าพระราชา พลาทูลว่า “ข้าแต่มหาราช พระเทวีอุพพรีนี้ได้จากพระองค์ไปแล้ว บัดนี้กำลังเดินตามหลังหนอนตัวผู้ ขอพระองค์จงทอดพระเนตรเถิด”

ยอมรับความจริงกันดีกว่า

๓๑๘

พระราชาทอดพระเนตรแล้ว ยังไม่เชื่อว่าหนอนตัวนี้จะเป็นอดีตพระเทวีสุดที่รัก พระดาบสเห็นดังนั้นก็ทูลว่า “ถ้าเช่นนั้น อาตมาจะสนทนากับหนอนให้พระองค์ได้สดับ” พระดาบสถามหนอนว่า “เจ้าหนอนเอ๋ย ในอัตภาพที่แล้ว เจ้าเป็นใคร” หนอนตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นมเหสีของพระเจ้าอัสสกะชื่ออุพพรีเจ้าข้า” “ขณะนี้ พระราชาอัสสกะยังเป็นที่รักของเจ้าอยู่หรือ” “ท่านเจ้าข้า พระราชาเป็นพระสวามีของข้าพเจ้าในชาติก่อน ครั้งนั้นข้าพเจ้าเที่ยวชื่นชมรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะกับพระราชาในอุทยานนี้เป็นประจำ แต่นี้ ข้าพเจ้าอยู่ต่างภพกันแล้ว จะไปสนใจพระราชาทำไมเล่า บัดนี้ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างยิ่งที่จะสังหารพระเจ้าอัสสกะ เอาพระโลหิตในพระศอมาล้างเท้าของหนอนโคมัย ผู้เป็นสามีสุดที่รักของข้าพเจ้า ท่านเจ้าข้า สุขเก่าถูกสุขใหม่ครอบงำ ทุกข์เก่าถูกทุกข์ใหม่ปกปิดครอบงำ นี่เป็นธรรมดาของโลก เพราะสุขทุกข์เก่าถูกสุขทุกข์ใหม่ปกปิด ฉะนั้น หนอนโคมัยนี้จึงเป็นที่รักของข้าพเจ้า ยิ่งกว่าพระเจ้าอัสสกะร้อยเท่าพันเท่า”

พระเจ้าอัสสกะสดับเช่นนั้น ทรงกริ้วมาก หายจากความเศร้าโศกทันที รีบรับสั่งให้นาร่างของพระเทวีไปฉาปนกิจ จากนั้นทรงก้มลงกราบพระโพธิสัตว์ด้วยความเคารพและสำนึกในพระคุณที่ท่านมาให้สติ ทำให้พระองค์ไม่ต้องจมปลักอยู่ใน

ยอมรับความจริงกันดีกว่า

๓๑๕

ความรักและความพลัดพรากอีกต่อไป

เห็นไหมว่า ภพชาติที่มาเป็นกำแพงกันนั้น ถึงแม้จะระลึกชาติได้ก็ตาม ความรักที่เคยมี กลับต้องจืดจางไป เมื่อเกิดในภพใหม่ ย่อมต้องเรียนรู้กฎระเบียบของภพ เป็นชาวสวรรค์ก็ต้องเรียนรู้ธรรมเนียมของสวรรค์ เป็นมนุษย์ก็ต้องเริ่มต้นเรียนรู้ชีวิตในครอบครัว เป็นสัตว์ในอบายภูมิ ก็จำต้องเสวยวิบากกรรมที่สุตแสนจะทรมาน จนกว่าบาปกรรมที่ทำไว้จะหมดไป เขาจะไม่มีเวลามาสนใจคนที่อยู่ข้างหลังแน่นอน

เพราะฉะนั้น ให้ยอมรับความเป็นจริงของชีวิตว่า เรามีความพลัดพรากเป็นธรรมดาต้องกล้าเผชิญกับความจริงที่เกิดขึ้นอย่าไปโศกเศร้าจนเกินไป ถ้าจะคิดถึง ต้องคิดถึงให้ถูกหลักวิชา คือ คิดถึงคราใด ต้องทำบุญและอุทิศส่วนกุศลไปให้บ่อยๆ จะได้บุญทั้งตัวเราและคนที่เราคิดถึง หากคนที่เรารักกำลังมีความทุกข์ ถ้าเราได้อุทิศส่วนบุญส่วนกุศลไปให้บ่อยๆ ย่อมจะคลายจากทุกข์มากมาเป็นทุกข์น้อย จากทุกข์น้อยก็จะพ้นทุกข์ หรือมีสุขน้อยก็จะสุขมาก ที่สุขอยู่แล้ว ก็จะสุขยิ่งขึ้นไป ทำเช่นนี้ เขาจะคิดถึงเรามากเป็นพิเศษ แต่จะให้ดีที่สุด คือ หมั่นทำใจให้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ และเมื่อเราได้ศึกษาวิชาธรรมกายแล้ว เราจะสามารถไปรู้ไปเห็นที่เกิดใหม่ของคนที่เราคิดถึงได้อีกด้วย